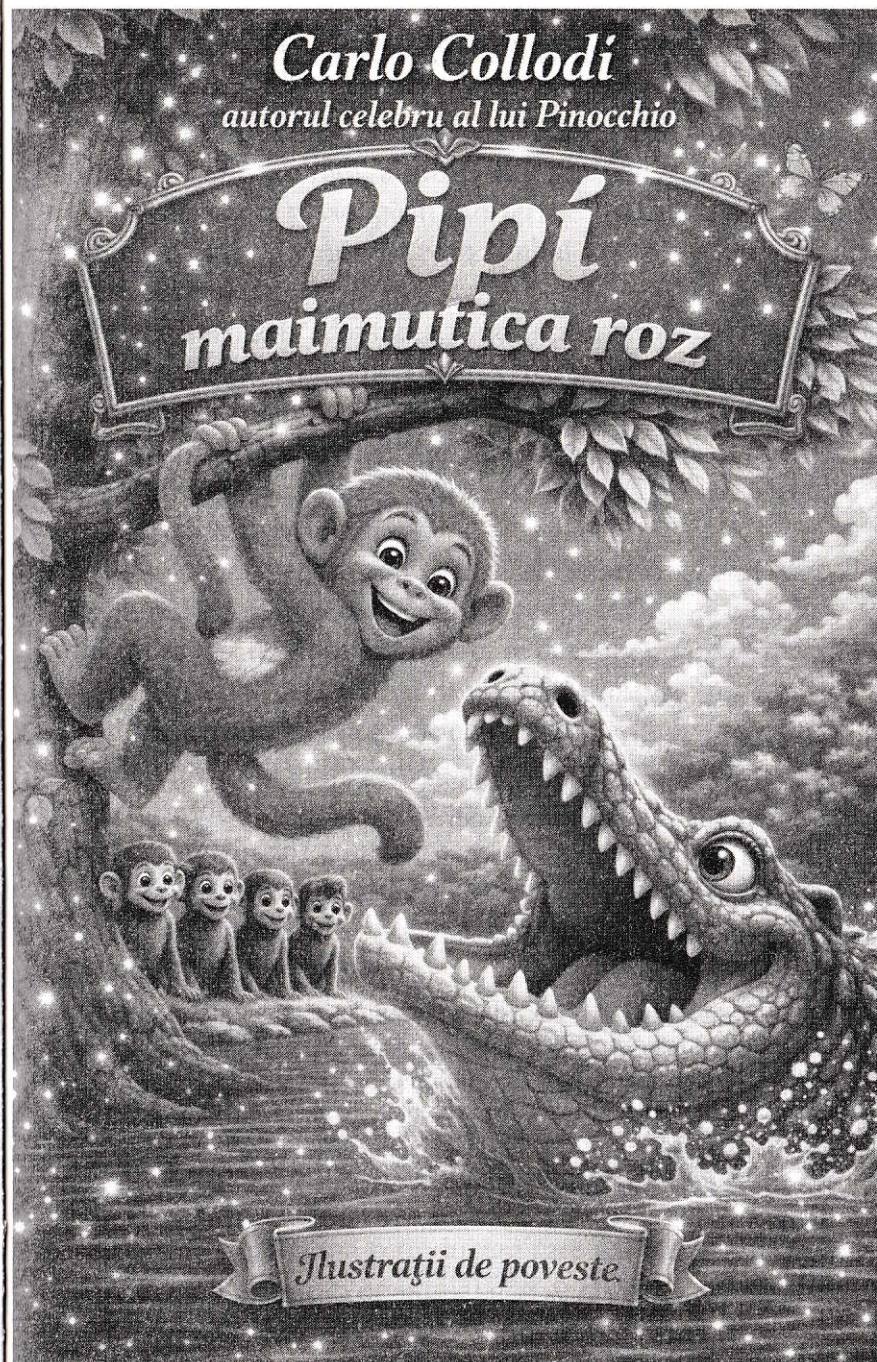
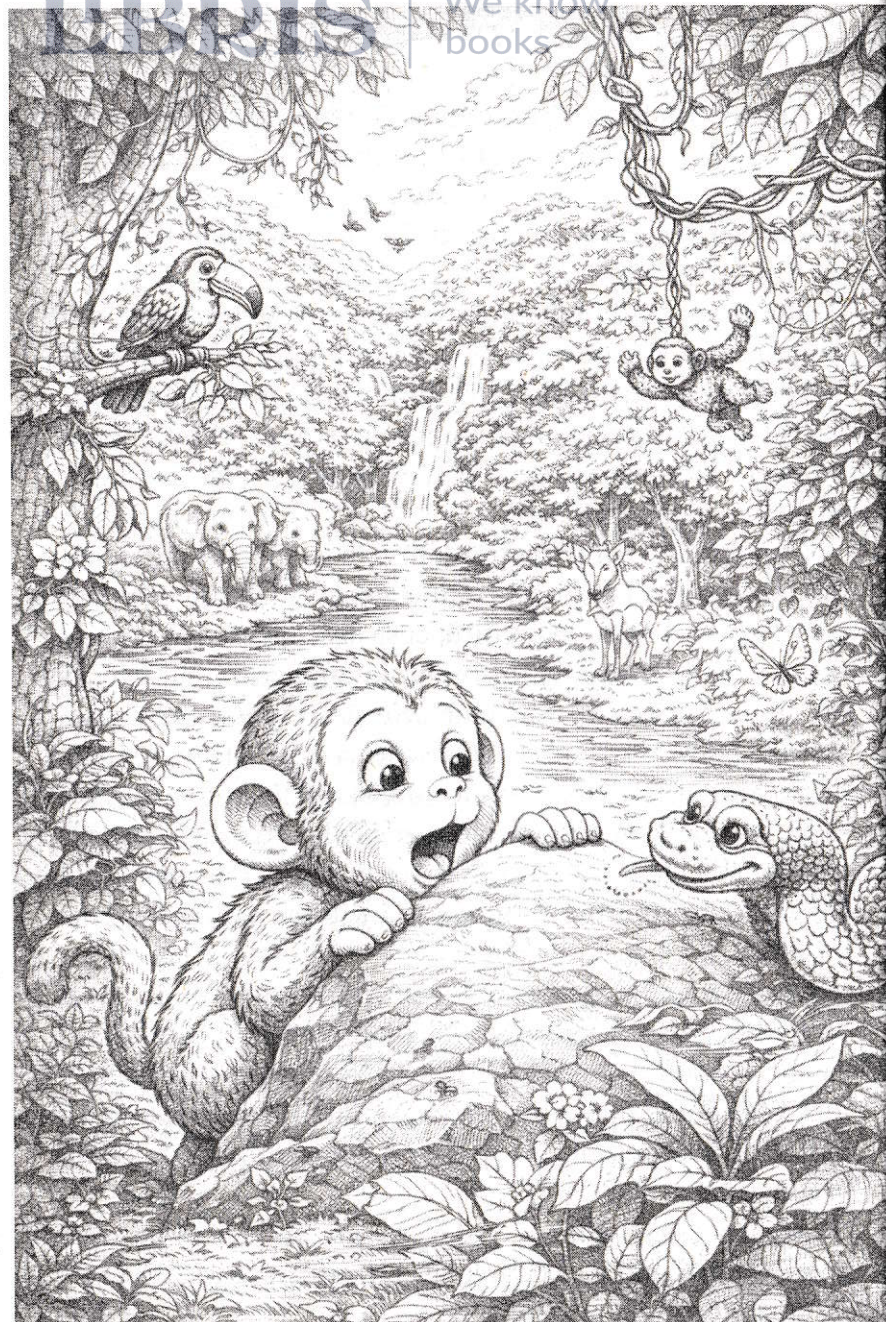

LBRIS

We know
books

Cuvânt-înainte	3
Pipì, maimuțica roz	
Povestea unui maimuțel năzdrăvan	5
1. De ce i s-a dat lui Pipì porecla de „maimuțelul de culoare roz”	5
2. Cum s-a întâmplat că Pipì și-a pierdut frumoasa lui coadă.....	11
3. Pipì cade într-un râu mare și este scos din apă.....	19
4. Pipì devine prietenul tânărului Alfredo	25
5. Pipì îi promite prietenului Alfredo că îl va însoți într-o călătorie lungă, dar promite fără să se creadă obligat să-și țină promisiunea	31
6. Pipì, lipsindu-se de promisiunea făcută, fuge să se distreze	41
7. Pipì începe să se căiască pentru că nu și-a ținut promisiunea.....	45
8. Teribilul asasin Golasecca și tovarășii lui. Golasecca îl bagă într-un buzunar mare pe bietul Pipì și îl duce departe.....	51
9. La Hanul Muștelor.....	54
10. Cum s-a întâmplat ca Nanni, motanul Hanului Muștelor, să-i ia locul lui Pipì în buzunarul asasinului	61
11. Golasecca, după ce rămâne orb, îl regăsește pe maimuțelul roz	67
12. Pipì este făcut împărat	71
13. Pipì primește o lecție de la iepure	78
14. Pipì îl regăsește în cele din urmă pe Alfredo și pleacă împreună cu el.....	87

Pipì, maimuțica roz

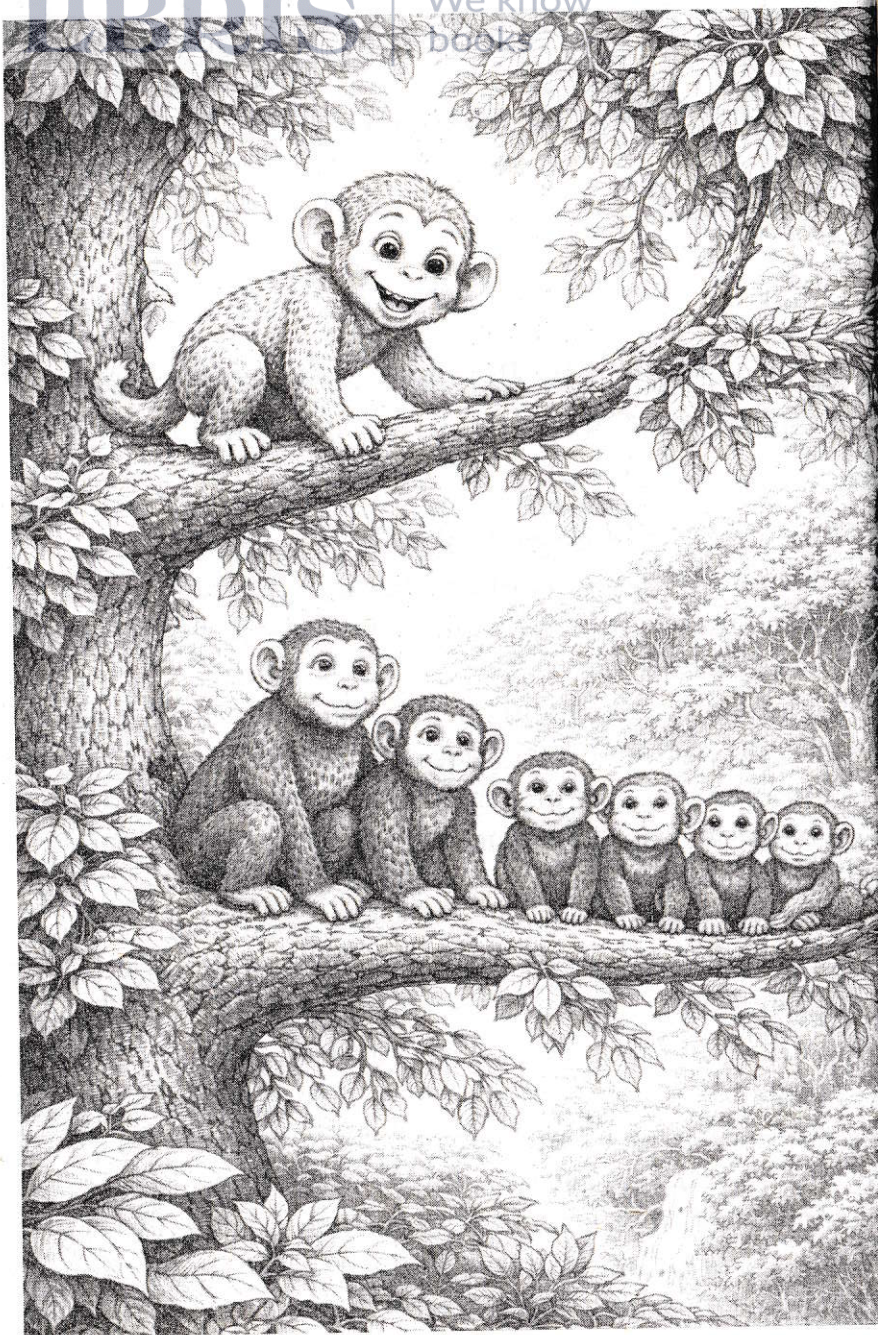
Povestea unui maimuțel năzdrăvan

1. De ce i s-a dat lui Pipì porecla de „maimuțelul de culoare roz”

În vestita pădure de la Vattel'a Pesca trăia odată o mică familie alcătuită din șapte maimuțe: tata, mama și cinci maimuței mititei, nu mai înalți decât o bucățică de brânză.

Familia aceasta locuia printre ramurile unui copac uriaș, în mijlocul unei păduri, și plătea drept chirie, în fiecare an, cincisprezece prune unui goriloi bătrân și bătăran, care își băgase în cap că el este stăpânul locului.

Dintre cei cinci maimuței, patru aveau blana de o culoare închisă, ca ciocolata; dar al cincilea, adică cel mai mic dintre ei, fie că așa a fost o glumă a naturii, fie din alt motiv, cert este că era acoperit aproape în întregime — mai puțin boticul — de un puf foarte fin, de culoare roșu-cărniiu, asemenea frunzelor trandafirului de mai. Din această pricină, atât în casă, cât și în afara ei, toți îl strigau, mai mult în glumă, cu porecla Pipì, cuvânt care, în limba vorbită a maimuțelor, înseamnă chiar „de culoare roz”.

Pipì nu semăna deloc nici cu frații lui, nici cu ceilalți maimuței din vecinătate.

Avea un botic vioi și isteț; doi ochișori șireți, care nu stăteau locului nici măcar o clipă; o guriță care zâmbea mereu și un trupuleț subțire și mlădios, ca o tulpină de trestie.

Era, cum se spune, un maimuțel făcut parcă anume cu pensula.

La prima vedere, aproape că l-ai fi putut lua drept un băiețaș de opt sau nouă ani, și asta dintr-un motiv foarte simplu: Pipì făcea gălăgie și se juca întocmai ca un copil. Alerga după fluturi și căuta cuiburi, ca băieții; era foarte pofticios la fructe necoapte, ca băieții; mânca orice și mânca mereu, ca băieții; iar după ce mânca pe săturate, își ștergea gura cu mâinile, așa cum fac băieții — mai ales băieții cam neîngrijiiți.

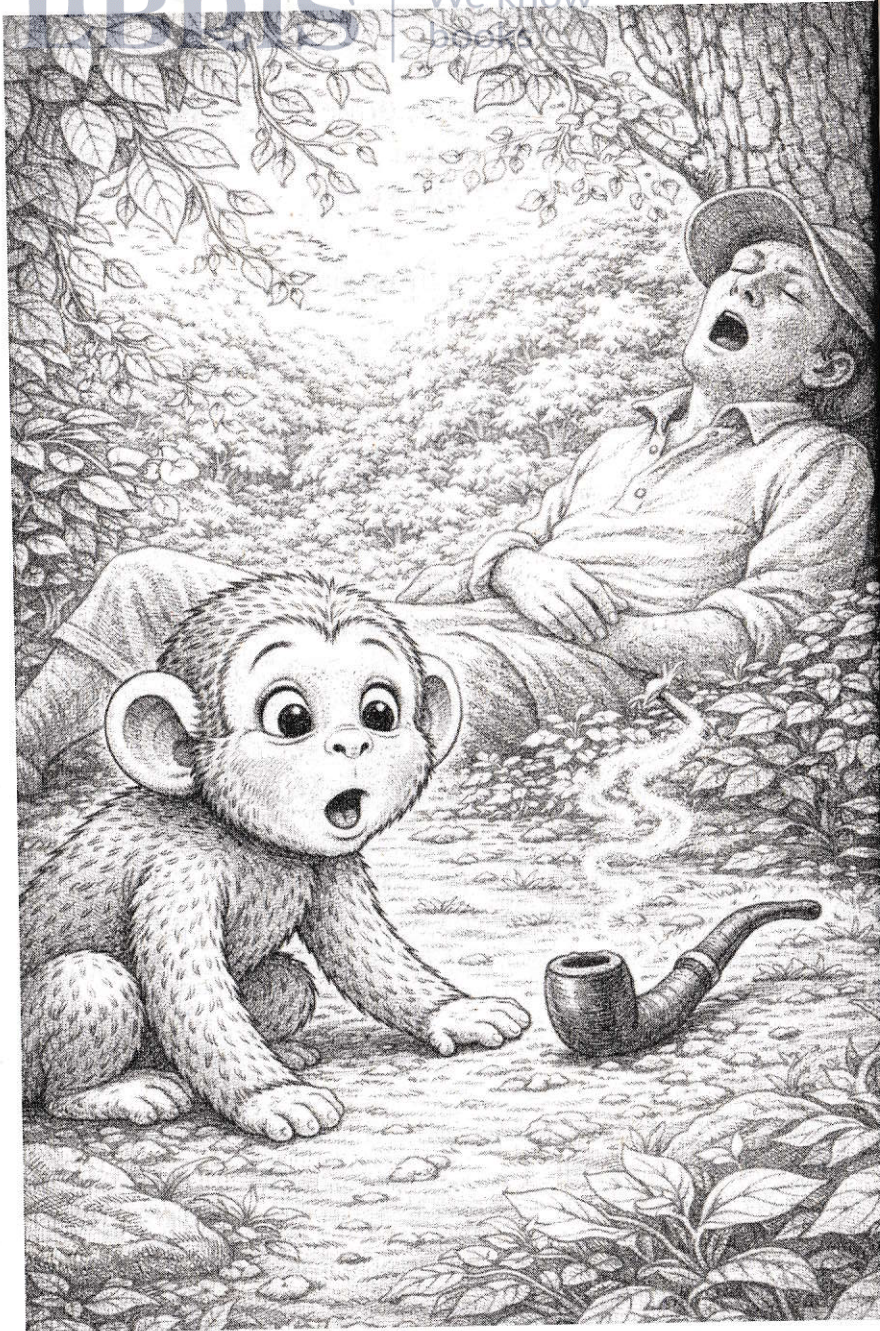
Dar vreți să știți care era cea mai mare pasiune a lui Pipì?

Era aceea de a imita tot ce îi vedea pe oameni făcând.

Într-o zi, printre altele, pe când umbla prin pădure la vânătoare de greieri și de cicade, zări nu departe un tânăr așezat la poalele unui copac, care stătea liniștit și își fuma pipa.

La vederea aceasta, Pipì își căscă ochii cât cepele și rămase ca vrăjit.

„Oh!” își spunea în sinea lui, „de-aș putea avea și eu o pipă! Oh, de-aș putea scoate și eu pe gură norii aceia frumoși de fum! Oh, de-aș putea să mă întorc acasă fumând ca o sobă încinsă! Cine știe cu ce ochi plini de invidie m-ar privi cei patru frați ai mei!”

În timp ce maimuțelului îi dădeau târcoale prin cap aceste gânduri minunate, iată că tânărul, puțin din pricina oboselii și puțin din cauza arșiței zilei, trase două căscături zdravene și, punându-și pipa pe iarbă, adormi.

Ce a făcut atunci poznașul de Pipì?

Se apropie încetișor, pe vârfuri, de tânărul adormit și, ținându-și chiar și respirația... întinse cu mare grijă o lăbuță... luă cu o iuțeață nemaipomenită pipa care zăcea pe iarbă... și apoi, șterge-o la fugă, ca vântul.

De îndată ce ajunse acasă, îi strigă numaidecât, plin de bucurie, pe tata, pe mama și pe frații lui; iar în fața lor, vârându-și acea pipă mare între buze, începu să fumeze cu același aer și cu aceeași îndemânare cu care ar fi fumat un marinar bătrân.

Mama și frații, văzându-i ieșind din gură norii aceia de fum, râdeau de se prăpădeau; dar tatăl lui, care era o maimuță mare, plină de judecată și cu multă experiență de viață, îi spuse pe un ton de înțeleaptă muștrare:

— Ia aminte, Pipì! Dacă tot imiți oamenii, mai devreme sau mai târziu vei ajunge să te faci om și tu... și atunci! Atunci vei regreta amarnic, dar va fi prea târziu!

Tulburat de aceste vorbe, Pipì azvârli pipa din gură și nu mai fumă niciodată.

Și totuși trebuie spus că pipa aceea furată i-a adus nenorocire.

Într-adevăr, după numai câteva zile, Pipì a fost lovit de un groaznic accident! Nefericitul își pierdu pentru totdeauna frumoasa lui coadă: o coadă atât de

minunată, încât era de ajuns s-o fi văzut o singură dată ca să nu o mai poți uita niciodată.

Cum s-a întâmplat ca Pipì să-și piardă magnifica lui coadă?

Este o poveste crudă și dureroasă, care îți aduce lacrimi în ochi numai gândindu-te la ea; și eu am să v-o spun în capitolul următor.

2. Cum s-a întâmplat că Pipì și-a pierdut frumoasa lui coadă

Trebuie, așadar, să știți că, îndată ce ieșeau din pădurea aceea în care își aveau casa Pipì și mica lui familie, dădeai chiar atunci peste un lac mare, locuit de un crocodil bătrân, care număra deja două mii de ani de viață.

Arabà-Babbà (așa se numea bătrânul crocodil), orb de ochi din pricina vârstei înaintate și neputându-și câștiga o bucățică de pâine cu sudoarea frunții, era osândit să stea de dimineață până seara chiar la marginea lacului, cu capul scos din apă și cu gura mereu căscată, așteptând ca toți cei care treceau pe acolo, oameni sau animale, mișcați de milă, să-i arunce în gură ceva de mestecat, cât să nu moară de foame și să-și mai ducă traiul măcar încă o mie de ani.

aȘi toți trecătorii, oameni sau animale, trebuie spus adevărul, nu uitau niciodată să facă puțină pomană bietului bătrân.